

ชาต ความเคารพ พบ ความพิณาศ

ภิกษุผู้มีความเคารพในพระศาสดา มีความเคารพในธรรม
มีความเคารพอย่างแรงกล้าในสงฆ์ มีความเคารพในสมาธิ
มีความเพียร มีความเคารพอย่างแรงกล้าในสิกขา ถึงพร้อมด้วย
หิริและโอตตปปะ มีความเคารพ ยำเกรง เป็นผู้ไม่ควร เพื่อความ
เลื่อม ย่อมมีในทักขิณนิพพานทีเดียว

ขาดความเคารพ พบความพินาศ

๔๑๕

บุญเป็นเครื่องสนับสนุนในการเดินทางไกลข้ามสังสารวัฏ ไปสู่จุดหมายปลายทางคือ อมตมหานิพพาน บุญเท่านั้นเป็น เครื่องหล่อเลี้ยงให้เราได้สร้างบารมีอย่างสะดวกสบาย บุญ กุศลเป็นเรื่องสำคัญที่สุดที่เราจะต้องสั่งสมไว้ เพราะบุญเป็น เพื่อนแท้ในการเดินทางไปสู่สัมปรายภพ เมื่อได้เกิดมาเป็นมนุษย์ มีโอกาสในการสร้างบุญสร้างบารมี จงอย่าปล่อยให้โอกาสนี้ ผ่านไปอย่างน่าเสียดาย เพราะบุญเท่านั้นเป็นที่พึ่งของเรา ทั้ง ในโลกนี้ และโลกหน้า บุญจะสนับสนุนให้เราได้บรรลุจุดหมาย ปลายทาง ไปถึงที่สุดแห่งธรรมได้ ดังนั้น ให้รีบชวนชวายเป็น บุญกุศลกันทุกคน

มีวาระพระบาลีที่กล่าวไว้ใน อังคุตตรนิกาย สัตตกนิบาต ว่า

“สตถุครุ ธมฺมครุ สงฺฆเ จ ติพฺพการโว
สมาธิครุ อาตปปี ลิกฺขาย ติพฺพการโว
หิริโอตปฺปสมฺปนฺโน สปปติสฺสโส สคารโว
อภฺยโพ ปริหานาย นิพฺพานสฺสเสว สนฺติเก

ภิกษุผู้มีความเคารพในพระศาสดา มีความเคารพใน ธรรม มีความเคารพอย่างแรงกล้าในสงฆ์ มีความเคารพใน สมาธิ มีความเพียร มีความเคารพอย่างแรงกล้าในสิกขา

ขาดความเคารพ พบความพินาศ

๔๒๐

**ถึงพร้อมด้วยทิริและโอตตปปะ มีความเคารพ ยำเกรง เป็น
ผู้ไม่ควรเพื่อความเสื่อม ย่อมมีในทีโกลัณิพพานทีเดียว”**

ความเคารพ คือ การตระหนักในคุณงามความดีของผู้
ควรเคารพ และก็หาโอกาสแสดงความเคารพนอบน้อมต่อผู้ที่
เราเคารพนั้นด้วยความจริงใจ และด้วยจิตที่เลื่อมใสศรัทธาจริงๆ
ทั้งทางกาย วาจา ใจ ทำจนเป็นปกติทั้งต่อหน้า และลับหลัง ทำ
จนคุ้นเคยชินเป็นปกติ ความเคารพเป็นทางมาแห่งปัญญา เป็น
บุญกุศลที่จะส่งผลให้ได้เกิดในตระกูลสูง และได้บรรลุมรรคผล
นิพพานโดยเร็วพลัน

ทางมาแห่งปัญญา ภาษาพระท่านใช้คำว่า ลัปปริสุป-
สังเสวะ คือต้องคบหาสัตบุรุษ ซึ่งหมายเอาครูบาอาจารย์ของ
เรานั้นเอง ลัทธัมมัสสนะ คือ ตั้งใจฟังคำสอนของครูบา
อาจารย์ด้วยความเคารพ โยนิโสมนสิการ เมื่อฟังแล้วก็นำไป
พิจารณาไตร่ตรอง และสุดท้าย คือ ธัมมานุธัมมปฏิบัติ ปฏิบัติ
ตามคำสอนของท่าน ทำตามที่ท่านชี้แนะ เช่นนี้แล้วชีวิตของ
เราก็จะไม่ผิดพลาด มีแต่ความเจริญรุ่งเรืองยิ่งๆ ขึ้นไป สรุปง่ายๆ
คือต้องเข้าหาครู ฟังคำครู ตรองคำครู และทำตามครู

มีตัวอย่างเรื่องที่ลูกศิษย์ไม่เชื่อฟัง และไม่ปฏิบัติตาม

ขาดความเคารพ พบความพินาศ

๔๒๑

คำสอนของครู จึงทำให้เสื่อมจากฤทธิ์ เรื่องมีอยู่ว่า *พระอรหันต์รูปหนึ่ง มีความประสงค์จะไปไหว้พระมหาเจดีย์ และต้นมหาโพธิ์ จึงชวนสามเณรไปด้วย แต่สามเณรกราบเรียนว่าจะตามไปที่หลัง พระมหาเถระได้ไปยืนนมัสการมหาเจดีย์ ด้วยความเคารพยิ่งในพระรัตนตรัย เจริญพุทธานุสติ มีพระพุทธรูปเป็นอารมณ์ ฝ่ายสามเณรเหาะมาทางอากาศ เห็นพระเถระกำลังไหว้พระเจดีย์ ด้วยมือเปล่า จึงเหาะไปที่ป่าทิมพานต์ เพื่อเลือกเก็บดอกไม้ ที่สมบูรณ์ด้วยสี และกลิ่นมาถวายพระเถระ

พระเถระบอกว่า ดอกไม้ที่สามเณรนำมา มีน้อยเกินไป สามเณรจึงใช้อิทธิปาฏิหาริย์ ไม่ว่าพระเถระจะนำดอกไม้มาเพียงกำมือเดียวไปบูชาตรงไหน ดอกไม้ก็ไม่เคยพร่องเลย ทำให้ทั่วลานพระเจดีย์เต็มไปด้วยดอกไม้ นานาชนิด มีกลิ่นหอมฟุ้ง ขจรขยายไปทั่วสารทิศ พระเถระเห็นว่า “แม้สามเณรรูปนี้จะมีอุทธานุภาพมาก แต่เป็นฤทธิ์ของปุถุชน หากแสดงอิทธิปาฏิหาริย์พร่ำเพรื่อ ไม่รู้จักกาลเทศะ ต่อไปในอนาคตจะไม่สามารถรักษาฤทธิ์เหล่านี้ไว้ได้ ท่านจึงแนะนำว่า “สามเณร บัดนี้เธอมีฤทธิ์มาก แต่ต่อไปในอนาคต เมื่อเติบโตเป็นหนุ่ม เธอจักเสื่อมจากฤทธิ์ และต้องตม่น้ำข้าวขาวจากมือของหญิงทอหูกตาบอดข้างเดียว

ขาดความเคารพ พบความพินาศ

๔๒๒

ขอให้เธออย่าได้ประมาท ให้สำรวมอินทรีย์ไว้ให้ดี”

สามเณรได้ฟังเช่นนั้นรู้สึกหวั่นไหวในถ้อยคำของพระอุปัชฌาย์ แต่ความตระหนงในฤทธิ์เดชของตน จึงไม่ได้ขอร้องให้ท่านช่วยสอนกัมมัฏฐานให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ได้แต่ทำเป็นไม่ได้ยินเรื่องที่พระอาจารย์พูด

หลังจากพระเถระไหว้มหาเจดีย์แล้ว ท่านให้สามเณรถือบาตร และจีวรตามไปเพื่อจะเข้าไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน สามเณรรับบาตรของพระอาจารย์มา แต่ไม่ได้เดินตาม ต่อเมื่อพระเถระเดินไปถึงประตูบ้านของญาติโยม สามเณรก็เหาะเอาบาตรมาถวายได้ทันเวลา

แม้พระเถระจะเป็นพระอรหันต์ทรงอภิญญา บรรลुวิชา ๘ มีฤทธิ์านุภาพมากกว่าสามเณร แต่ท่านไม่เคยแสดงฤทธิ์ให้ใครๆ ชื่นชม เพราะท่านสงบสำรวม ท่านได้ชี้ชุมทรัพย์สั่งสอนสามเณรบ่อยๆ ว่า “สามเณร เธออย่าได้ทำอย่างนั้นเลย ฤทธิ์ของปุถุชนไม่แน่นอน ครั้นได้อารมณ์ที่เป็นปฏิปักษ์ ฤทธิ์นั้นก็สามารรถเสื่อมไปได้ เมื่อเสื่อมจากสมบัติ ก็ไม่ย่อากอยู่ประพฤติพรหมจรรย์อีกต่อไป” สามเณรได้ฟังแล้ว แทนที่จะปฏิบัติตาม กลับทำเป็นหูทวนลม ยังคงหลงในฤทธิ์เพียงเล็กน้อยของตน

วันหนึ่ง ลูกสาวของช่างทอหูกออกจากบ้านไปเก็บ

ขาดความเคารพ พบความพินาศ

๔๒๓

ดอกบัวที่สระน้ำ เก็บดอกบัวไปพलग ร้องเพลงไปพलग
สามเณรเหาะไปใกล้บริเวณสระบัวแห่งนั้น เกิดตั้งใจเสียงขับ
ร้องของนาง เนื่องจากไม่สำรวมอินทรีย์ส่งใจไปในหญิงสาว
ทำให้เกิดความกำหนัดยินดี กามราคะที่ข่มไว้ด้วยอำนาจฌาน
สมาบัติก็ฟูขึ้นท่วมทับจิตใจ ทันใดนั้นเอง ฤทธิ์ของสามเณรก็เสื่อม
ไม่อาจเหาะได้ ดุกกาปึกหัก ค่อยๆ ร่วงลงเหมือนปุยนุ่นหล่นลง
สู่พื้นดิน

สามเณรรีบนำบาตรไปมอบให้พระอาจารย์ และกลับมา
ที่เดิม ยืนอยู่บริเวณขอบสระบัว มองดูหญิงสาวด้วยความลึนหา
พระมหาเถระเห็นเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นกับสามเณรหนุ่มผู้อยู่ใน
วัยคะนอง และได้เตือนหลายครั้งแล้ว แต่สามเณรก็ไม่ยอมเชื่อ
ฟัง ท่านจึงไม่ได้พูดอะไรอีก ฝ่ายหญิงสาวรู้ว่าสามเณรมีใจต่อนาง
แต่เนื่องจากเป็นหญิงที่มีหิริโอตตปปะ จึงบอกโทษของการอยู่
ครองเรือน แต่สามเณรก็ไม่เชื่อฟัง ประรณานจะลาสิกขาและ
ขอแต่งงานกับนาง

หญิงสาวได้นำเรื่องราวทั้งหมดไปบอกบิดามารดา
ฝ่ายบิดามารดาก็ห้ามปรามสามเณรว่า อย่าลืกออกมาเลย
เพราะฆราวาสมีกิจมาก แต่สามเณรก็ไม่ยอมเชื่อ ประรณานจะ
แต่งงานกับลูกสาวช่างทอหูกอย่างเดียว ช่างทอหูกเห็นว่า
ห้ามไม่ได้แล้ว จึงบอกให้สามเณรกลับไปลาสิกขาที่วัด และให้พา

ขาดความเคารพ พบความพินาศ

๔๒๔

พ่อแม่มาสู่ขอลูกสาวตามประเพณี สามเณรก็ทำตามทุกอย่าง

เมื่ออยู่ร่วมกันฉันสามีภรรยาไม่นาน จากที่เคยรักกันมาก ก็เริ่มเห็นข้อบกพร่องของกันและกัน ทำให้ทะเลาะเบาะแว้งกัน ทุกวัน ต่างคนต่างก็ไม่ยอมกัน วันหนึ่ง ขณะที่ฝ่ายสามีกำลัง ทอหูกด้วยความเหน็ดเหนื่อยอยู่นั้น ภรรยาได้พูดขัดใจขึ้นมา สามีจึงขว้างกระสวยใส่ภรรยาด้วยความโมโห บังเอิญภรรยา หลบไม่ทัน ปลายไม้กระสวยจึงกระแทกตาของนาง ทำให้ตาบอด ไปข้างหนึ่ง

สามีหนุ่มเห็นภรรยาตาบอดเช่นนั้น ก็รู้สึกสงสารนาง ขึ้นมาอย่างจับใจ พลังระลึกถึงถ้อยคำของพระอาจารย์ที่เคย กล่าวไว้ว่า “ในอนาคต เธอจักต้องต้มน้ำข้าวที่ขยำด้วยมือของ หญิงทอหูกตาบอดข้างเดียว” พระอาจารย์ของเราคงเห็นเหตุนี้ มาก่อนเป็นแน่ แต่เพราะความไม่เคารพในครูบาอาจารย์ ไม่ ปฏิบัติตามคำสอนของท่านทำให้ชีวิตต้องมาลำบากลำเค็ญอย่างนี้ เมื่อคิดได้แล้ว ก็ยิ่งเสียใจเป็นทับทวีคูณที่ตนต้องเสื่อมจากฤทธิ์ เสื่อมจากพรหมจรรย์ แม้สึกออกมาแต่งงานก็พบกับความยาก ลำบาก มีภรรยาตาบอดที่ต้องทนเลี้ยงดูกันไปชั่วชีวิต

จากเรื่องนี้ จะเห็นได้ว่า ผู้ที่ไม่เชื่อฟังคำครู ไม่ปฏิบัติ ตามคำสอนของครูบาอาจารย์ ก็ต้องประสบกับความเสื่อมเช่นนี้

ขาดความเคารพ พบความพินาศ

๔๒๕

แต่หากบุคคลใดทำตามคำแนะนำของครู ไม่ดูเบา ไม่มองข้าม พิจารณาเห็นโทษแม้เพียงเล็กน้อย ที่ท่านได้ชี้ขุมทรัพย์ให้ และ รับประทานแก้ไขปรับปรุงด้วยความเคารพ บุคคลนั้นย่อมพบแต่ ความเจริญรุ่งเรืองตลอดไป

สิ่งที่ควรเคารพในโลกนี้มีมากมาย แต่ย่อมน้อยอยู่ ๓ ประการ ตั้งแต่เคารพในพระพุทธรูปเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ใน การทำสมาธิ ในไตรสิกขา ในความไม่ประมาท และในการ ปฏิสันถาร

ดังนั้น ทุกคนควรฝึกฝนตนเอง ให้เป็นผู้มีความเคารพ อยู่ในหัวใจ ชีวิตเราจะได้ไม่มีวันเสื่อมจากคุณธรรมความดี มีแต่ จะเจริญรุ่งเรืองยิ่งๆ ขึ้นไปทั้งทางโลก และทางธรรม

